

22 september 2024 – dankzegging heilig Avondmaal

WERP UW VRIJMOEDIGHEID NIET WEG

Hebreeën 10, vers 19 t/m 39

Bij ons achter in Zwanenkamp ligt helemaal achter in de wijk een stukje pad dat eens in de zoveel tijd door de gemeente wordt schoongemaakt. Nou dat knapt op, als ze weer een keer zijn geweest. Want op de een of andere manier is dat stukje pad steeds weer een rommeltje. Fietsers die op het fietspad ernaast rijden gooien hun afval erop, voordat ze de wijk binnenfietsen of uitfietsen. Maar er groeit ook altijd onkruid op dit pad en dat maakt

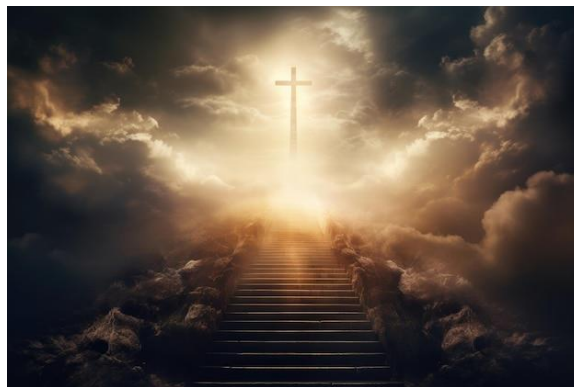
het er ook niet mooier op. Ik denk dat dit pad niet genoeg wordt belopen, want hoe minder mensen het pad bewandelen, hoe meer het onkruid de

ruimte en tijd krijgt om daar te groeien. Nu, voordat u zich afvraagt wat u hiermee moet: in de preek gaat het ook over een pad en ik zal straks het verband leggen.

De Hebreeënbrieffschrijver vertelde ons namelijk dat er een nieuwe weg voor ons beschikbaar is. Niet een paadje om Zwanenkamp in of uit te komen, nee... veel groots: de weg tot God is voor ons vrijgemaakt. De Hebreeënbrieffschrijver gebruikt een ander beeld, hij heeft bij het schrijven van zijn brief de tempel in gedachten, de tempel in Jeruzalem waar alleen de priesters in mochten lopen en waar het allerheiligste gedeelte van de tempel zelfs alleen voor de hogepriester toegankelijk was. De Heere God was nauwelijks te benaderen, want Hij is veel te heilig en te groot voor ons mensen! Zijn nabijheid zou de dood voor een mens betekenen. Maar.... *nu is de weg vrij tot God*, zo zegt de Hebreeënbrieffschrijver. Jezus is namelijk voor ons *de hemelse tempel binnengegaan*. Hij heeft daar het offer van Zijn leven in het heilige der heiligen gebracht. We

hebben het vandaag herdacht en gevierd met het Avondmaal. Jezus Christus heeft als Hogepriester het offer gebracht, het offer van Zijn eigen leven, om voor ons verzoening te doen. Nu, het offer wat een hogepriester jaarlijks in de tempel in Jeruzalem bracht, betekende dat God weer met Zijn volk verder wilde gaan. Jaar op jaar werd er zo'n offer gebracht, steeds weer werd het bloed van een geslacht lam op

Grote Verzoendag in het allerheiligste van de tempel gebracht door de Hogepriester, om een nieuwe start met God te mogen maken en weer verder te gaan. Nu, dat offer van de Heere Jezus, het offer van Zijn eigen leven, betekende nog veel meer: *de weg tot God is helemaal vrij!* Wij mogen nu achter de Hogepriester Jezus aan de hemelse tempel binnen..., het allerheiligste binnen... om

tot God te naderen... De weg is vrij! Dus: als je vanavond de dag met gebed zult afsluiten: ga in gedachten Gods hemelse tempel binnen en breng Hem je dank, je lof en je vragen. ... En als je morgenochtend weer naar je werk gaat of naar school, kijk even omhoog: de deur van Gods tempel staat dankzij Jezus open, God is elk moment dichtbij je en jij mag zo dicht bij God zijn. Er mag een open verbinding met Hem zijn bij alles wat je morgen gaat meemaken. En als het morgen misschien je laatste dag zal zijn, ook dan mag je weten: de weg tot God is vrij. Vrijgemaakt door de hemelse Hogepriester. Ik mag bij Hem voorgoed naar binnen gaan. Ik lees nog een keer de eerste zinnen van ons Bijbelgedeelte van vanmiddag: *omdat wij nu, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs een nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees, en omdat wij een grote Priester hebben over het huis van God, laten wij tot Hem naderen (...).*

Maar nu de link naar dat paadje in Zwanenkamp... De Hebreeënbrieffschrijver roept ons op: zal je alsjeblieft zuinig zijn op deze prachtige nieuwe weg? Zorg je ervoor dat er geen rommel op komt te liggen, zodat het pad steeds slechter begaanbaar wordt? En: blijf je steeds dit nieuwe pad bewandelen, want als je dat niet doet, komt er onkruid op...

In de woorden van de Hebreeënbrieffschrijver: *werp je vrijmoedigheid niet weg* (vers 35). Werp je vrijmoedigheid niet weg? Ja, dat woord vrijmoedigheid heeft de schrijver al vaker gebruikt in zijn brief. Het is een soort kernwoord. We mogen vrij tot God gaan. Zonder schroom. Vrijmoedig. Onbevangen. Zonder aarzeling. Prachtig! Maar... blijf dat dan ook echt doen. Blijf echt steeds die verbinding met God zoeken. Ga die weg naar het hemelse heiligdom. Bewandel steeds dat pad. Geef onkruid geen kans om er op te groeien, maar ga steeds weer die weg tot God. In gebed. Of zomaar tussendoor: met je hart naar boven. Ja, met je gedachten steeds bij God. Laat je dankbaarheid als een offer opstijgen. Maar werp ook je vragen voor Gods troon. De Hebreeënbrieffschrijver spoorde in hoofdstuk 4 al aan: *Nu wij dan een grote Hogepriester hebben, Die de hemelen is doorgegaan, namelijk Jezus, de Zoon van God... Laten wij dan met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden op het juiste tijdstip.* Ga

steeds weer die weg tot God, die Jezus met Zijn offer voor ons heeft vrijgemaakt. Zoek daar bij God de richting voor je leven hier op aarde. Ga steeds weer die weg tot God. Als je op dit moment een tijd van crisis doormaakt. Maar ook als je leven voor je gevoel best prettig verloopt. Als je het gevoel hebt heel veel ballen in de lucht te moeten houden, maar ook als je er soms geen bal aan vindt. Als je nieuwe stappen maakt in je leven,

maar ook als je leven voor je gevoel een beetje stilstaat.... Ga die weg tot God. Hij is vrijgemaakt. Voor jou! Zo zeker als je vandaag met de mond het brood mocht eten en de wijn mocht drinken, zo zeker mag je ervan zijn dat de weg echt vrij is.

Maar... de Hebreënbrieffschrijver maakte zich dus zorgen dat zijn lezers *die vrijmoedigheid zouden weggooien* (vers 35)... Hij maakte zich zorgen dat zijn lezers steeds minder dat geweldige geschenk van vrije toegang tot God op waarde zouden schatten. Dat het bij hen die vrijmoedigheid zal wegebben, afvlakken, leeg worden en inderdaad: wat leeg is geworden gooi je weg. Hoe zit dat? Nu, die lezers van deze brief hadden te maken met weerstand vanuit de samenleving, discriminatie vanwege hun geloof, misschien zelfs wel echte geloofsvervolging. En dat doet wat met je, dat kunt u zich wel voorstellen. Als gevoelens van angst of misschien wel boosheid om het onrecht wat je moet ondergaan, als zulke gevoelens heel groot worden – en wie zou dat niet hebben als je om je geloof zou worden vervolgd of dwarsgezet – nu, dan kunnen deze gevoelens zomaar die vrijmoedigheid om steeds de weg naar God te gaan wegdrukken..., dan kan je gevangen raken in je situatie..., opgesloten gaan zitten in jezelf, in je boosheid of je machteloosheid, je angst. 'Maar houd alsjeblieft die vrijmoedigheid vast!', zo roept de Hebreënbrieffschrijver op. Geef het onkruid niet de ruimte om te groeien op dit pad, blijf die open verbinding met God houden en onderhouden.

Nu, ik zou u er vanmiddag ook toe willen oproepen om echt die open verbinding te blijven houden met God, om God steeds weer op te zoeken, om met je hart en je gedachten steeds weer bij God te zijn... Ik doe die oproep niet, omdat ik in ons land op korte termijn geloofsvervolging voorzie. Tja, wat niet is, kan komen natuurlijk, maar op dit moment leven wij nog in een land met ongekend veel vrijheden. Maar *juist daardoor* voel ik eigenlijk dezelfde zorg als de Hebreënbrieffschrijver: die vele vrijheden die wij hebben kunnen er namelijk voor zorgen dat ook die-weg-tot-God-gaan tot een keuze voor je wordt... iets waar je voor kiest als je dat nodig hebt, of als je daar behoefte aan hebt... en wat je best wel makkelijk kan laten misschien, voor als alles wel goed gaat, of als het misschien heel erg vol is in je agenda of gewoon vol is in je hoofd. Die vrije toegang tot God waar je zo vrijmoedig van gebruik mag maken, wordt heel gemakkelijk tot een optie, tot een van de vele opties. Want wat daarbij ook niet helpend is: massa's mensen om je heen kunnen het zonder die weg tot God en bewandelen hun eigen wegen. En die massa's mensen voelen zich echt niet automatisch ongelukkiger, integendeel. En ze zijn ook niet slechter of minder verantwoordelijk of dommer. En in geval van ziekte of verlieservaringen hebben zij hun eigen hulpbronnen en manieren om hier mee om te gaan. Ze missen dat ene paadje niet wat volgens de Bijbel de enige Weg is tot behoud. En dan moet u, jij, met misschien al je mogelijke twijfels en ingewikkelde dingen van het geloof steeds die ene weg tot God vrijmoedig blijven gaan...?

Ja, want zonder die weg – zonder die vrijmoedigheid om steeds weer die weg tot God te gaan – ben je alles kwijt. De Hebreënbrieffschrijver wordt hier heel scherp. Ik heb afgelopen week behoorlijk geworsteld met die woorden die hij hier gebruikt. De Hebreënbrieffschrijver eindigt zijn waarschuwingen zelfs met: 'vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God!' Nu, wij zingen in onze gemeenten nog wel eens de prachtige troostende woorden van een Opwekkingslied: 'ik val niet uit Zijn hand'. De Hebreënbrieffschrijver draait het om: vreselijk als je genadeloos in deze handen van God valt. Nee, hij heeft het hier niet over alle mensen op aarde die nog

nooit van Jezus hebben gehoord, maar hij schrijft dit aan mensen die zoveel over deze Jezus mochten horen en hebben mogen ontvangen, mensen die waarschijnlijk Avondmaal met elkaar hebben mogen vieren... aan hen schrijft hij: 'vreselijk, als je de weg die Jezus voor ons heeft vrijgemaakt verwaarloost..., als je Jezus' redding laat voor wat het is en je laat meenemen door van alles en nog wat... Hoe denk je dan ooit straks voor God te kunnen verschijnen?

Maar het is niet alleen een waarschuwen van de Hebreënbrieffschrijver. Waarschuwen dat is goed, maar alleen maar dreigen met het oordeel kan op den duur juist het tegenovergestelde effect hebben of ook gewoon de vreugde van een Avondmaalszondag wegnemen. De Hebreënbrieffschrijver wijst op nog andere dingen die voor ons belangrijk zijn, naast het steeds weer die weg tot God gaan die Jezus voor ons heeft vrijgemaakt. Hij zegt bijvoorbeeld (vers 23): *laten wij de belijdenis van de hoop onwrikbaar vast houden, want Hij Die het beloofd heeft, is getrouw*. Laten wij die hoop met elkaar koesteren, vasthouden, uitdelen. Die hoop op een God Die deze wereld niet heeft losgelaten. Tegen alle haat, chaos en verdeeldheid op deze wereld in houden wij de hoop vast op de Vrededorst die is gekomen, de Vrededorst Die alle haat en onrecht met Zijn liefde heeft beantwoord... en Die eens deze wereld nieuw zal maken. Met Avondmaal kijken wij steeds hoopvol vooruit, want wij doen dit tot Zijn gedachtenis, *totdat Hij komt*. Laten wij die hoop met elkaar vasthouden. Tegen alle hopeloosheid en het-is-niet-anders in. En als je steeds die hoop met elkaar uitspreekt en deelt, dan helpt je dat ook om morgen zelf weer die weg tot God te gaan die Jezus voor je heeft vrijgemaakt... en ook overmorgen weer in gedachten Gods hemelse heiligdom binnen te gaan om je op God te richten.

Laten wij – zo zegt de Hebreënbrieffschrijver verder (vers 24) ook op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Waarom? Als tegenprestatie van alles wat je aan genade en liefde in het Avondmaal hebt ontvangen? Nee, wij moeten elkaar aanvuren tot liefde en goede werken, want liefde en goede werken horen nu eenmaal bij onze Hogepriester. Hij is een en al liefde, barmhartigheid, genade. Het kan niet anders dat, als je steeds die weg tot God gaat die Jezus voor je heeft vrijgemaakt, dat je eigen leven en levensinvulling zal worden gekleurd en gevormd door de liefde van deze Hogepriester. En morgen een stukje liefde geven aan degene die je zult tegenkomen, een goed werk voor iemand of voor het algemeen belang..., dat zal je helpen te herinneren voor Wie je leeft en door Wie je leeft en Wie jou tot God heeft willen terugbrengen.

Laten wij de belijdenis van de hoop vasthouden. En laten wij elkaar aansporen tot liefde en goede werken. En... laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals sommigen de gewoonte hebben (vers 25). ... Tja, het zal best lastig zijn geweest voor die eerste lezers van de brief, als je zoveel druk van buitenaf voelde, om dan toch steeds in alle dreiging en mogelijke vervolging elkaar op te zoeken. Maar je hebt elkaar zo nodig om vol te houden! Als er geloofsvervolging is. Maar juist ook in onze situatie als alles kan en niets hoeft en je zelf moet weten of...heb je elkaar zo nodig. Iemand uit onze gemeente vertelde afgelopen week op een kringavond hoe zij zo was bemoedigd door een paar tienermeisjes

uit onze gemeente, die met haar op de startzondag over geloof en kerk hadden gesproken. We hadden het op die kringavond aanvankelijk over onze zorgen over de jeugd, maar het draaide om: er kwam juist dankbaarheid en bemoediging. Zo zie je: we hebben elkaar echt nodig om vol te houden, om steeds weer ook zelf die weg tot God te gaan.

Maar het Griekse woord 'bijeenkomsten' – die wij dus niet moeten skippen - lijkt ook nog op iets anders te wijzen: 'bijeenkomst', 'verzameling' kan je ook vertalen... het lijkt te wijzen op God Die uiteindelijk al Zijn kinderen zal verzamelen, tot Zich zal brengen. Nu, zo komen wij als gemeenten bij elkaar. Geroepen, gered en gezegend... in de verwachting dat God eens al Zijn kinderen zal verzamelen. Elke zondag en elke andere bijeenkomst is een oefening en een vooruitzien naar het moment totdat God Zijn verzamelwerk zal voltooien.

De hoop met elkaar vasthouden. Uit liefde het goede in deze wereld doen. Elkaar opzoeken. En steeds weer die weg tot God gaan. Blijf daarin volhouden, zo zegt de Hebreeënbriefschrijver. Nu, Ga vanuit de Avondmaalsvieringen zo verder. In dankbare verbinding met Christus. In verwachting van Zijn toekomst. In verbondenheid met elkaar. En laten wij samen zo steeds die weg bewandelen die de Hogepriester voor ons heeft vrijgemaakt. Dan zal onkruid minder kans hebben en zal die weg misschien wel steeds mooier voor ons worden.

*Heeft u / heb jij vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
// 06- 40632938 // dekruijf@live.nl*